

Κώστας
Σταφόρος

Το λευκό παραμύδι

εικονογράφηση
Στεφάνια Βελδεμίρη

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εικονογράφηση
ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΒΕΛΔΕΜΙΡΗ

Κώστας Στοφόρος, Το λευκό παραμύθι
ISBN: 978-618-5040-12-3
Ιούλιος 2013

Εικονογράφηση:

Στεφάνια Βελδεμίρη
<http://stefamiaveldemiri.blogspot.gr>

Σύνθεση εξωφύλλου-Σελιδοποίηση:

Ηρακλής Λαμπαδαρίου
<http://www.facebook.com/iraklis.lampadariou>

Εκδόσεις Σαίτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

στα παιδιά του Καλλιτεχνείου Αχαρνών

Πρώτο μέρος...

Καλοκαίρι σε μια χώρα του Βορρά... Ο Σοκοφλής περπατάει χέρι-χέρι με τη φίλη του τη Σελίνα, δίπλα στη θάλασσα που μοιάζει με λίμνη. Πηγαίνουν ν' αγοράσουν το περίφημο παγωτό-κρέμα του Βέσα που έχει το μικρό ξύλινο σπιτάκι του λίγο πιο κάτω, στην άκρη μιας ξύλινης εξέδρας, όπου οι άνθρωποι του χωριού δένουν τις βάρκες τους...

Τον Σοκοφλή, όπως μάλλον θα καταλάβετε, στην πραγματικότητα τον λένε Σοφοκλή. Όταν όμως ήταν μικρός και κρατούσε στο χέρι του συνέχεια μια άσπρη σοκολάτα, όποτε κάποιος τον ρωτούσε πως τον λένε, απαντούσε «Σοκοφλή». Έτσι οι φίλοι του, τον λένε ακόμη έτσι! Κι επειδή κι εγώ νιώθω φίλος του, δεν θα τους το χαλάσω και θα τον λέω Σοκοφλή, όσο κι αν με διορθώνει η κόρη μου όταν της λέω την ιστορία.

Μόνο τον Σοκοφλή και τον Τρελαντώνη ανέχεται από αγόρια-ήρωες. Γιατί συνήθως θέλει να ακούει ιστορίες που να έχουν τουλάχιστον μία πριγκίπισσα. Για να μην πω δύο!

Ο Σοκοφλής ο ίδιος μοιάζει με παγωτατζή, έτσι που φοράει άσπρο μπλουζάκι και άσπρο παντελόνι. Η μαμά του είναι απελπισμένη. Στο σπίτι έχουν τρία πλυντήρια και μία ντουλάπα λευκές αλλαξιές γιατί, όπως καταλαβαίνετε, τα άσπρα ρούχα του Σοκοφλή λερώνονται συνεχώς και δεν προλαβαίνουν να τα πλένουν.

Ο Σοκοφλής θα μπορούσε να τρέφεται μόνο με γάλα και παγωτό κρέμα. Λατρεύει ό,τι είναι άσπρο, δεν αντέχει ό,τι χαλάει τη λευκότητα στο φαγητό. Νερό δεν πίνει ποτέ γιατί είναι άχρωμο. Να μην πούμε για πορτοκαλάδες και χυμούς: τίποτα. Φίλοι και συγγενείς απορούν...

Κάθε μέρα ρύζι στον ατμό ή πουρές πολύ αραιωμένος. Ρυζόγαλο και κρέμα. Μακαρόνια με κρέμα γάλακτος, τυρί φέτα, κατίκι, γιαούρτι, ξινόγαλο...

Κατά τ' αλλά είναι ένα ήρεμο παιδί χωρίς παραξενιές που λατρεύει το χιόνι και τις Λευκές Νύχτες στα καλοκαίρια του Βορρά.

Ποτέ δεν είναι τόσο ευτυχισμένος ο Σοκοφλής όσο όταν βουτάει στο παχύ άσπρο χιόνι, όταν κάνει σκι ή τρέχει με έλκηθρο... Όταν παίζει χιονοπόλεμο... Όταν φτιάχνει τους πιο όμορφους χιονάνθρωπους που έχετε δει! Χιονάνθρωποι βγαλμένοι απ' όλα τα παραμύθια...

Αυτό αρέσει και στην κόρη μου: ο Σοκοφλής (καμιά φορά τον φωνάζουν και σκέτο «Σόκο») φτιάχνει τέλειες Άριελ, Πεντάμορφες και φυσικά Χιονάτες. Εννοείται πως η Χιονάτη είναι από τα πιο αγαπημένα του παραμύθια. Ονειρεύεται κι αυτός να βρει κάποτε ένα κοριτσάκι με δέρμα άσπρο σαν το χιόνι...

Να όμως που βρίσκονται μπροστά στον χαμογελαστό Βέσα που μοιάζει με αγαθό γίγαντα. Χωρίς να τους ρωτήσει, γεμίζει ένα χωνάκι με παγωτό κρέμα για τον Σοκοφλή και φράουλα-σοκολάτα-κρέμα για τη Σελίνα, που αγαπάει όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου, αλλά στο παγωτό διαλέγει πάντα το κόκκινο-άσπρο-καφέ...

Πήραν λοιπόν τα παγωτά τους και κάθισαν στην άκρη της εξέδρας. Έβγαλαν τα παπούτσια τους και βουτούσαν τα πόδια τους στη θάλασσα.

«Τι λες, πάμε για ψάρεμα μετά,» ρώτησε η Σελίνα.

«Ναι! Ναι!» είπε ενθουσιασμένος ο Σοκοφλής, που του άρεσαν πολύ τα μεγάλα ψάρια με τη λευκή σάρκα τους, αφού καθάριζε σχολαστικά την πέτσα. Και καλύτερος ψαράς από τη Σελίνα δεν υπήρχε! Μάζευαν σκουλήκια στα χωράφια, τα δόλωναν και μετά... Γινόταν το πανηγύρι του ψαρά. Περήφανοι τάζαν τους γονείς και τ' αδέρφια τους. Δεν ήθελαν κανείς να ανακατεύεται. Μόνοι τους καθάριζαν τα ψάρια, μόνοι τους τα έψηναν, μόνοι τους τα σερβίριζαν.

Όποτε η Σελίνα έπιανε κάποιο μεγάλο ψάρι, το έκαναν καπνιστό, με τον τρόπο της χώρας του Βορρά.

Μέσα σε ένα μεγάλο σιδερένιο κουτί έβαζαν ροκανίδια από μυρωδάτα ξύλα και τα άναβαν. Έβαζαν το ψάρι πάνω σε μια σχάρα και έκλειναν το κουτί. Ήθελε κάποιες ώρες για να γίνει. Κάθονταν τότε μαζί περιμένοντας, πλάι-πλάι στην ξύλινη βεράντα, κοιτούσαν τη θάλασσα να λαμπυρίζει ανάμεσα στα δέντρα και μιλούσαν ασταμάτητα...

Δεύτερο μέρος...

Οι μέρες των διακοπών τελειώνουν. Καθώς με τα δάχτυλα των ποδιών σχηματίζουν κύκλους στο νερό, δεν μιλάνε πια. Τελειώνουν το παγωτό τους. Το καλοκαίρι θα φύγει γρήγορα και θ' αρχίσει ο μακρύς χειμώνας του Βορρά. Ο Σοκοφλής θα εξακολουθεί να ζει στο ζεστό Νότο, όπου ο χειμώνας θ' αργήσει να δείξει τα δόντια του, αλλά στη χώρα της Σελίνας με τις 1000 λίμνες, θα είναι πια μόνο νύχτα...

Κρατιούνται από το χέρι και ο ένας μπαίνει στη σκέψη του άλλου. Μελαγχολούν... Σηκώνονται και παίρνουν το δρόμο για τον παλιό εγκαταλειμμένο σταθμό του τρένου. Ο ήλιος περνά μέσα από πανύψηλα καταπράσινα δέντρα. Αφριοφράουλες και φραγκοστάφυλα σκορπάνε μια γλυκιά ευωδιά. Υπάρχει μια μοναδική σιωπή. Ξαφνικά, ένα αεράκι φυσά και γεμίζει με «κλέφτες» τον ουρανό. Απλώνουν τα χέρια να τους πιάσουν. Γελάνε και πάλι. Μόνοι τους μέσα στο δάσος. Τρεις-τέσσερις τάρανδοι που πίνουν νερό σε μια λιμνούλα, γυρνούν ήσυχα και τους κοιτάζουν...

Περνάνε μπροστά από ένα ξύλινο κόκκινο σπιτάκι. Μια ταμπέλα κρέμεται στην μπροστινή βεράντα. Εκεί, με καλλιγραφικά γράμματα, μέσα σε ζωγραφισμένα λουλούδια, διαβάζει κανείς:

Ison Tapiolan - Hammaslääkärit

Hammaslääkärit: τι λέξη κι αυτή! Ο Σοκοφλής δεν μπορεί ούτε να την προφέρει, όμως ξέρει τι σημαίνει: οδοντίατρος.

Όσο για το όνομα, ξέρει και να το προφέρει, αλλά κάνει και αστεία μ' αυτό, που προσπαθεί να τα εξηγήσει και στη Σελίνα:

Ο Ίσον Ταπι-νει-όλαν, δηλαδή = (ίσον) τα πίνει όλα! Κι αν σκεφτείτε ότι ο οδοντίατρος μας ήταν συνεχώς με ένα μπουκάλι μπίρα στο χέρι, μάλλον θα δώσετε δίκιο στον Σοκοφλή! Πάντως η Σελίνα έλεγε πως είχε «ελαφρύ χέρι» και ήταν όχι μόνο ο καλύτερος οδοντίατρος, αλλά ο καλύτερος γιατρός σε όλη τη χώρα! Άσε που έλεγε τις πιο όμορφες ιστορίες...

Η Σελίνα συχνά έλεγε πως την πονάνε τα δόντια της, μόνο και μόνο για να την πηγαίνουν οι γονείς της στον Ίσον. Αυτός τα καταλάβαινε όλα κι ήξερε πότε η Σελίνα πονούσε στα ψέματα. Τότε της έκανε έναν «καθαρισμό» με κάτι ωραία φάρμακα που έκαναν το στόμα της δροσερό για μέρες και της έλεγε τα παραμύθια του...

...Έκαναν το γύρο του σπιτιού και βρήκαν τον Ίσον να κάθεται και να λιάζεται στην κουνιστή του πολυθρόνα με μια μπίρα στο χέρι. Χωρίς να σηκωθεί, τους έκανε νόημα να καθίσουν...

Έμοιαζε με Άγιο Βασίλη ντυμένο στα λευκά. Στρογγυλός-στρογγυλός με κάτασπρη γενειάδα και κόκκινα μάγουλα. Χαμογελούσε συνέχεια και είχε μια βροντερή φωνή. Μιλούσε μόνο Λατινικουλιτιανά και η Σελίνα μετάφραζε συνέχεια ψιθυριστά στον Σοκοφλή. Όμως ο Σοκοφλής είχε την εντύπωση πως ο Ίσον καταλάβαινε όλες τις γλώσσες. Ακόμη και τα Ελληνικά. Έκανε πως δεν ήξερε τίποτε άλλο. Ποιος ξέρει γιατί!

Η Σελίνα περίμενε πως θα τους έλεγε κάποια από τις ιστορίες του, όμως ο Ίσον αντί να συνεχίσει να πίνει την μπίρα του, σηκώθηκε βαριανασαίνοντας και πήγε στο σπιτάκι του. Μπήκε από την πίσω πόρτα και βγήκε ύστερα από λίγο κουβαλώντας ένα ειδικό σακίδιο. Η Σελίνα είπε στον Σοκοφλή πως το είχε φτιάξει ο ίδιος ο Ίσον και κρατούσε παγωμένες τις μπίρες του όταν ήθελε να πάει κάποια βόλτα...

«Έμαθα πως φεύγεις», είπε με τη βαριά φωνή του στα Λατινικουλιτιανά, απευθυνόμενος στον Σοκοφλή. «Πριν φύγεις όμως, θέλω να δεις κάτι!»

Η Σελίνα μετάφρασε.

Τα δυο παιδιά ακολούθησαν τον Ίσον που, βιαστικός, πήρε το δρόμο για τον παλιό σταθμό.

«Σήμερα είναι η μέρα», μονολογούσε.

Ο καιρός αλλάζει απότομα στον Βορρά... Μια πυκνή ομίχλη άρχισε να απλώνεται ξαφνικά καθώς έφτασαν στον σταθμό με τις χορταριασμένες ράγες. Όλοι οι ήχοι είχαν σβήσει μέσα στο πουπουλένιο πρωινό.

Πέρασε λίγη ώρα χωρίς να μιλά κανένας. Και τότε...

...Δεν πίστευαν στ' αυτιά τους. Ακούστηκαν ένα, δυο, τρία σφυρίγματα τρένου και ο ήχος μιας ατμομηχανής που πλησίαζε...

Τρίτο μέρος...

Μέσα από την ομίχλη φάνηκε το τρένο, που σταμάτησε μπροστά στα παιδιά και τον Ίσον. Είχε μια ατμομηχανή κι ένα μόνο βαγόνι. Δεν είδαν κανέναν. Η πόρτα του βαγονιού όμως άνοιξε μόνη της και ο Ίσον τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν. Χωρίς να το σκεφτούν στιγμή, ανέβηκαν τη μικρή σκαλίτσα και βρέθηκαν στο βαγόνι.

Μα τι βαγόνι ήταν αυτό! Σαν ένας μεγάλος παιδότοπος... Λευκοί καναπέδες, μαξιλάρια και χαλιά, παιχνίδια και στο βάθος ένας πάγκος με τούρτες και αναψυκτικά.

Ο Σοκοφλής όμως σαν μαγεμένος, χωρίς να μιλά, πλησίασε προς την άκρη του βαγονιού. Ήταν ένας πίνακας και μπροστά του κάποιος είχε βάλει άσπρα γαρίφαλα. Ο Σοκοφλής σήκωσε ένα και το κράτησε μπροστά στον πίνακα. Η Σελίνα δεν μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν...

Η ΣΚΙΣΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

«Μα αυτό το έχω δει στο όνειρό μου» μονολόγησε ο Σοκοφλής. Ένα πιάνο με βαμμένα πλήκτρα από το γαλάζιο ως το βαθύ μπλε, γύρω πουλιά, ένα αγόρι που διάβαζε ένα βιβλίο που έγραφε «Η σκισμένη σελίδα της ιστορίας» κι ένα κορίτσι που του πρόσφερε ένα άσπρο γαρίφαλο...

Ο Ίσον τους κοιτούσε με ένα αινιγματικό χαμόγελο, καθώς εκείνη ακριβώς τη στιγμή το τρένο ξεκίνησε. Από τα παράθυρα φαινόταν μόνο λευκή ομίχλη... Κι ύστερα ένιωσαν πως το τρένο απογειωνόταν. Βγήκαν από την ομίχλη για να βρεθούν στον καταγάλανο ουρανό. Αυτό μόνο για λίγο, γιατί δεν άρνησαν να μπουν σε ένα σύννεφο που όχι μόνο έμοιαζε, αλλά και μύριζε σαν κρέμα σαντιγί.

Ο Σοκοφλής είχε μείνει με το γαρίφαλο στο χέρι, όταν τον φώναξε η Σελίνα. Ήταν σαν να έβγαине από όνειρο. Μόνο τότε κοίταξε γύρω του και κατάλαβε πως πετούσαν. Η φίλη του ήταν γονατισμένη στο λευκό χαλί και τον φώναζε:

«Έλα! Κοίτα έχει μια ζωγραφιά κι ένα γαρίφαλο!»

«Κάποιος νομίζω σας έχει αφήσει μήνυμα», είπε μιλώντας για πρώτη φορά ο Ίσον.

Ο Σοκοφλής έσκυψε δίπλα στη Σελίνα. Τι είναι αυτό;
«Σίγουρα το έχει ζωγραφίσει κορίτσι», είπε με βεβαιότητα η Σελίνα. «Τι θέλει να μας πει όμως;»

Ο Ίσον γονάτισε κι αυτός δίπλα τους και άνοιξε την τσάντα του. Έβγαλε ένα μπουκάλι μπύρα, ξεβίδωσε το καπάκι και ήπιε μια γερή γουλιά.

«Πριν σας πω για το μήνυμα, θα σας πω μια αλήθεια για μένα. Σοκοφλή, το ξέρω πως με λες ο Ίσον Που Τα-Πίνει-Όλα...»

Ο Σοκοφλής πήγε να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο Ίσον τον έκοψε:

«Έλα, δεν πειράζει. Κι εγώ έβγαξα αστεία ονόματα στους μεγάλους όταν ήμουν μικρός. Να, τη θεία μου την Τούγια Πόρας, τη φώναζα Πέ-Τούγια Πόρας. Για να μη σου πω άλλα χειρότερα! Όμως το μυστικό μου, αλλά δεν θέλω να το πείτε σε κανέναν, είναι πως σιχαίνομαι την μπύρα... Είναι πικρή και απδιαστική!»

«...μα τότε», πήγε να πει η Σελίνα

«...Τότε γιατί την πίνω; Το ξεκίνησα όταν πήγαίνα στο σχολείο για να κάνω το μεγάλο. Μετά ήθελα να κάνω τον «μάγκα» στους φίλους μου και έλεγα πως μπορώ να πω περισσότερο από τον καθένα. Κι όταν μεγάλωσα κάνοντας πως πίνω πολλές μπίρες, όλοι νόμιζαν πως όταν μιλούσα ή έπαιζα, ήμουνα λίγο μεθυσμένος κι έτσι δικαιολογούσαν τις τρέλες μου! Στην πραγματικότητα δεν ήπια ποτέ γουλιά! Γεμιζω τα μπουκάλια με νερό με φυσαλίδες και πίνω από αυτό!»

Τα παιδιά κοιτούσαν έκπληκτα τον Ίσον.

Το πιο παράξενο όμως είναι ότι ενώ ο Ίσον όλα αυτά τα έλεγε στα Λατινκουλντιανά, ο Σοκοφλής καταλάβαινε κάθε λέξη του! Δεν πρόλαβε όμως να πει τίποτε γιατί ο Ίσον πήρε στα χέρια του τη ζωγραφιά-μήνυμα κι άρχισε πάλι να μιλά:

«Είναι ξεκάθαρο: θα πρέπει να περάσουμε από τη χώρα των καλαμποκιών. Να, βλέπετε τον πέτρινο φράχτη, το σπιτάκι και τις καλαμποκιές, δίπλα στο χαμογελαστό κορίτσι.»

Κοίταξαν κι οι δυο με απορία τη ζωγραφιά: εντάξει το σπιτάκι και ο φράχτης, μα οι καλαμποκιές;

Ο Ίσον λες και διάβαξε τη σκέψη τους είπε:

«Να δείτε τη ζωγραφιά με τα μάτια της ψυχής σας, όπως ακριβώς τη ζωγράφισε και το κοριτσάκι. Αλλά μη μου πείτε πως δεν βλέπετε και τις πεταλούδες,»

«Τις βλέπουμε!» είπαν κι οι δυο με μια φωνή.

«Είναι μια οικογένεια από λευκές ανθρωποπεταλούδες. Ζουν σε μια χώρα πάνω από το Βόρειο Πόλο, όπου υπάρχει αιώνια Άνοιξη. Πρέπει να περάσεις από εκεί για να φτάσεις στη Χώρα της Καρδούλας».

«Της Καρδούλας,» ρώτησε δυνατά ο Σοκοφλής.

«Ναι, δεν βλέπεις; Έχει ζωγραφίσει τη φετινή Βασίλισσα, την Πριγκίπισσα και τη φίλη της».

«Τη φετινή Βασίλισσα,», ήταν η σειρά της Σελίνας να ρωτήσει.

Ξέρετε, η Σελίνα λάτρευε τις ιστορίες με Πριγκίπισσες και Βασίλισσες...

«Ναι, τη φετινή» απάντησε ο Ίσον. «Στη Χώρα της Καρδούλας κάθε χρόνο βγάζουν καινούργια Βασιλική Οικογένεια. Διαλέγουν την πιο αγαπημένη οικογένεια της χρονιάς και την ανεβάζουν στο θρόνο. Μόνο όποιος αγαπάει μπορεί να κυβερνήσει, λένε. Οι άλλοι, αργά ή γρήγορα γίνονται τύραννοι. Μα ακόμη κι ο πιο καλός άνθρωπος αν μείνει για καιρό βασιλιάς χαλάει. Γι' αυτό τους αλλάζουν κάθε χρόνο...»

«Μα πού τα ξέρεις όλα αυτά,» ρώτησε πάλι η Σελίνα...

«Αυτό δεν θα σας το πω τώρα!»

«Και ποιος άφησε το μήνυμα και γιατί,» ρώτησε ο Σοκοφλής.

«Αυτό θα το ανακαλύψετε μόνοι σας! Σας αφήνω λίγο. Πάω να δώσω οδηγίες στον Μηχανοδηγό».

Τέταρτο μέρος...

Ο Ίσον έκλεισε την πόρτα πίσω του και τα δυο παιδιά έμειναν μόνα τους στο βαγόκι. Δεν πρόλαβαν ούτε να μιλήσουν για την παράξενη κατάσταση κι ένωσαν πως το τρένο προσγειωνόταν. Πήγαν να κοιτάξουν από το παράθυρο. Κάτω τους απλώνονταν λιβάδια με κατάλευκα λουλούδια, σαν να ήταν χιονισμένα. Στη μέση, μόνο του ένα κόκκινο σπιτάκι. Από την καμινάδα του έβγαλνε αντί για καπνό, παγωτό χωνάκι...

«Πραγματικός «πύραυλος»», είπε ο Σοκοφλής, καθώς είδε το παγωτό χωνάκι να υψώνεται στον ουρανό και να περνά με ταχύτητα μπροστά από το παράθυρο του τρένου.

Η Σελίνα πάλι είχε απορροφηθεί να κοιτάζει κάτι παράξενα φτερωτά χρυσόψαρα που πετούσαν στον ουρανό.

«Επόμενη στάση: Χρυσοφαρούπολη. Παρακαλούνται οι κύριοι επιβάτες να αποβιβαστούν για πικ νικ. Ο συρμός θα παραμείνει στο σταθμό για την επόμενη ώρα. Ο μηχανοδηγός και το πλήρωμα του τρένου σας εύχονται μια ευχάριστη διαμονή...»

Το τρένο προσγειώθηκε δίπλα στο κόκκινο σπίτι, που, όπως φαίνεται, ήταν ο σταθμός. Μόλις κατέβηκαν, βρήκαν να τους περιμένει ένα μεγάλο καλάθι. Επάνω υπήρχε μια ταμπελίτσα: «καλάθι για πικ νικ. Προσοχή κατά τη μεταφορά».

Ο Σοκοφλής και η Σελίνα το έπιασαν από τα δυο χερούλια και πήγαν για το λιβάδι. Κάθισαν ανάμεσα στα κατάλευκα λουλούδια και το άνοιξαν. Πάνω-πάνω υπήρχε ένα άσπρο τραπεζομάντιλο που η Σελίνα το πήρε και το άπλωσε κάτω. Ο Σοκοφλής που πεινούσε πολύ, πήρε ένα παγωτό βανίλια και το εξαφάνισε στο λεπτό.

Μέσα στο καλάθι υπήρχαν όλα τα καλά σε άσπρο χρώμα: μυρωδάτος πουρές, μακαρόνια με κρέμα γάλακτος, μπουκάλια με γάλα και ξινόγαλα, γιαούρτι και τζατζίκι, σουβλάκια κοτόπουλου με χαλούμι, κομμάτια τυρί φέτα, ρύζι στον ατμό...

Τα άπλωσαν στο τραπεζομάντιλο και ρίχτηκαν στο φαγητό με απίστευτη όρεξη.

Τα χρυσόψαρα πετούσαν χαρούμενα γύρω τους. Τα τάιζαν με κομματάκια άσπρου ψωμιού, που πολύ τους άρεσαν...

Όταν τα παιδιά μάζεψαν τα πράγματα, τα χρυσόψαρα ήρθαν κουβαλώντας ένα τεράστιο λευκό γαρίφαλο που το πρόσφεραν στον Σοκοφλή. Η μυρωδιά του ήταν κα-τα-πλή-κτι-κή.

Τότε το τρένο σφύριξε μια φορά και τα παιδιά βιάστηκαν να πάνε στο Σταθμό. Η ώρα είχε περάσει.

Όταν ανέβηκαν στο βαγόνι, η πόρτα έκλεισε μόνη πίσω τους και από το μεγάφωνο ακούστηκε:

«Επόμενη στάση: Χώρα των Πεταλούδων. Παρακαλούνται οι κύριοι επιβάτες να ξεκουραστούν.... Τους θέλουμε φρέσκους-φρέσκους στο ταξίδι μας! Ο μηχανοδηγός και το πλήρωμα σας εύχονται έναν ύπνο γεμάτο όμορφα όνειρα. Τα φώτα θα χαμηλώσουν...»

Τα φώτα χαμήλωσαν και μια όμορφη νανουριστική μουσική άρχισε ν' ακούγεται. Τα παιδιά ξάπλωσαν στους μαλακούς καναπέδες και σιγά-σιγά αποκοιμήθηκαν....

Πέμπτο μέρος...

...Το τρένο περνώντας μέσα από ένα σύννεφο, βάφτηκε κατάσπρο, λες κι είχε βουτήξει σε κουβά με μπογιά... Συνέχιζε να βγάζει τον μπαμπακένιο καπνό του. Ενώ τα παιδιά κοιμόντουσαν, μικρές κόκκινες καρδούλες πετούσαν γύρω με τα άσπρα σγουρά φτεράκια τους, ενώ δεκάδες μισοφέγγαρα καθρεφτιζόνταν στον ουρανό, φυλάγοντας τον ύπνο των παιδιών.

Το τρένο άρχισε να προσγειώνεται και μια απαλή φωνή ακούστηκε από τα μεγάφωνα:

«Παιδιά, ξυπνήστε σιγά-σιγά. Φτάνουμε!»

Σηκώθηκαν κι έτριβαν τα μάτια τους. Ο Σοκοφλής γέμισε δυο ποτήρια γάλα που τα ήπιαν μονορούφι. Από το τζάμι είδαν απαλές νιφάδες να γεμίζουν τον ουρανό. Όλα κάτω ήταν κατάλευκα. Το τρένο ήσυχα-ήσυχα προσγειώθηκε. Δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος. Μια απόκοσμη σιωπή βασιλεύει...

«Χώρα Ανθρωποπεταλούδων. Θα παραμείνουμε για λίγη ώρα. Ντυθείτε ζεστά. Μικρή αναπάντεχη χιονόπτωση. Οι ανθρωποπεταλούδες είναι στις φωλιές τους. Θα τις συναντήσετε κατά την επιστροφή σας. Καλή διασκέδαση.»

Όταν έσβησε κι η φωνή από τα μεγάφωνα, ντύθηκαν με τα ρούχα που βρήκαν να τους περιμένουν σε μια ανοικτή ντουλάπα και βγήκαν έξω.

Ήταν τέλεια. Ένα έλκηθρο τους περίμενε κι ανέβαιναν πότε ο ένας και πότε ο άλλος επάνω...

Στο τέλος, ο Σοκοφλής το έσερνε προς μια πόλη με σπίτια που έμοιαζαν έρημα. Ένα μοναχικό πουλάκι τους χαιρέτησε και η Σελίνα του χάρισε ένα φωτεινό χαμόγελο.

Τότε το πουλί τους ψιθύρισε στο αυτί το μυστικό του πετάγματος. Η Σελίνα και ο Σοκοφλής κουνώντας τα χέρια τους, πετούσαν σαν πουλιά. Όμως ένα ακόμη δώρο περίμενε τη φίλη μας. Ένα κόκκινο μπαλόνι καρδιά.

«Θα σου χρειαστεί εκεί που πάτε», είπε αινιγματικά το πουλί με ανθρώπινη λαλίτσα.

Τους χαιρέτησε και έφυγε πετώντας.

Άνοιξε το σακιδιό του κι έβγαλε ένα παράξενο μπαλόνι. Ήταν ένα τεράστιο φουσκωτό ποτήρι με αληθινό γάλα μέσα.

«Θα σας χρειαστεί κι αυτό για την αποστολή σας! Πώς νιώθετε; Είσαστε ξεκούραστοι; Είσαστε έτοιμοι,»

Τα δυο παιδιά κοιτάχτηκαν αμήχανα:
«Έτοιμοι για ποιο πράγμα,»

Η ΣΥΜΜΕΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΣΕΡΑΛΛΙΟ

Έκτο μέρος...

Ο Ίσον δεν απάντησε στις ερωτήσεις τους, παρά τους χαιρέτησε με το αινιγματικό του χαμόγελο και πήγε πάλι να «δει τι κάνει ο φίλος του ο μηχανοδηγός».

Τα παιδιά δεν πρόλαβαν να αναρωτηθούν και πολύ καθώς, αυτή τη φορά, το ταξίδι ήταν πολύ σύντομο.

Ακούστηκε η φωνή να μιλά στα αγγλικά από το μεγάφωνο:

«End of train destination. Passengers are kindly requested to disembark».

Με άλλα λόγια, το τρένο είχε φτάσει στο τέλος της διαδρομής και θα έπρεπε να κατεβούν. Πήρε ο καθένας το μπαλόνι του, η Σελίνα την κόκκινη καρδιά και ο Σοκοφλής το φουσκωτό ποτήρι με το γάλα και βγήκαν έξω στη Χώρα της Καρδούλας.

Πώς το κατάλαβαν; Δεν ήθελε πολύ σκέψη: ένα τεράστιο κόκκινο δέντρο σε σχήμα καρδιάς τους υποδέχτηκε στη χώρα. Πάνω του στριφογυρνούσαν μικρά χάρτινα καρβάκια. Πίσω του σε έναν ζωγραφισμένο τοίχο ήταν γραμμένες παράξενες νότες, που μόλις τις κοιτούσες, άφηναν έναν παράξενο ήχο.

Τα δυο παιδιά κοιτούσαν μαγεμένα. Κανείς δεν φαινόταν πουθενά.

Προχώρησαν λίγο και βρέθηκαν σε ένα χωράφι με παγωτολούλουδα. Ο Σοκοφλής όρμησε πάνω τους λες κι είχε να φάει χρόνια. Η Σελίνα προσπαθούσε να τον σταματήσει και του έδειχνε έναν λόφο που ξεπρόβαλλε ανάμεσα σε δυο παράξενα δέντρα που έμοιαζαν με γλειφιτζούρια.

Ήταν σίγουρη πως πάνω στον λόφο βρισκόταν το Παλάτι της Χώρας της Καρδούλας.

Ήδη το μπαλόνι της έμοιαζε να την τραβάει προς τα κει. «Λες αυτό να εννοούσε ο Ίσον;» Προσπαθούσε να πείσει τον Σοκοφλή να προχωρήσουν, αλλά αυτός έπεσε στα γόνατα και την παρακαλούσε να μείνουν λίγο ακόμη στο παγωτοχώραφο...

Ευτυχώς που και το δικό του μπαλόνι άρχισε να τον τραβάει προς το παλάτι, αλλιώς ο Σοκοφλής ποτέ δεν θα ξεκολλούσε από τα παγωτά. Άσε που κολλούσαν πια και τα χέρια του ενώ η μύτη του φαινόταν να έχει κάνει βουτιά σε παγωτό βανίλια!

Η Σελίνα έβαλε τα γέλια όταν τον είδε. Ο Σοκοφλής πήγε να θυμώσει με τη φίλη του, όταν ακούστηκε μια φωνή:

«Ήρθαν!»

Λες κι αυτό ήταν το σύνθημα, τώρα οι φωνές έγιναν πολλές:

«Ήρθαν! Ήρθαν!»

Κόσμος πολύς ντυμένος στα άσπρα και στα κόκκινα άρχισε να τους πητσιάζει από παντού. Ανάμεσά τους ξεχώριζε μια πανύψηλη γυναίκα τυλιγμένη σε μια ολόλευκη γούνα. Αυτή ήταν που ήρθε πρώτη κοντά τους για να τους καλωσορίσει.

«Καλώς τους κι ας αργήσανε!»

Από δίπλα της ξεπετάχτηκε ένας κοντούλης άντρας με ένα τεράστιο κατάλευκο μουστάκι και μια επιβλητική άσπρη στολή, στολισμένη με μια μεγάλη κόκκινη καρδιά, που στη μέση της είχε κεντημένο ένα χρυσό κλειδί.
«Αγαπητοί μου φίλοι, είναι μεγάλη τιμή για μένα τον Άκουσον-Άκουσον, Μέγα Θησαυροφύλακα της Καρδούλας, να σας υποδέχομαι στην όμορφη και αγαπημένη χώρα μας. Αν και οι περιστάσεις που σας φέρνουν εδώ είναι (γκχ! γκχ! -εδώ έβηξε λίγο) μάλλον δυσάρεστες, θέλω να σας ευχηθώ μια αξέχαστη διαμονή...»

Η Σελίνα και ο Σοκοφλής τα είχαν χάσει και κοιτάζονταν μεταξύ τους. Ούτε κατάλαβαν τι τους είπαν στη συνέχεια διάφοροι επίσημοι, ούτε κατάλαβαν πως έφτασαν στο παλάτι μπροστά σε ένα τεράστιο τραπέζι, που χωρούσε -τι να πει κανείς;- χιλιάδες ανθρώπους.

«Εδώ στην Καρδούλα, τρώμε πάντα όλοι μαζί», τους εξήγησε η ψηλή γυναίκα που, όπως τους συστήθηκε, ήταν η Μεγάλη Τραπεζοκόμος Μέλο-Μακαρόνιν.

«Με διάλεξαν λόγω ύψους, νομιζώ», τους εκμυστηρεύθηκε. «Είμαι η μόνη που μπορώ να δω από τη μια άκρη του τραπέζιού στην άλλη και να καταλάβω αν λείπει κάτι. Επίσης είμαι η μόνη που βλέπω όλους τους σερβιτόρους και τους μάγειρες για να τους καθοδηγώ και να τους ελέγχω. Βλέπεις, δεν είναι όλοι το ίδιο καλοί. Εδώ στην Καρδούλα, κάθε μέρα αλλάζουν αυτοί που ετοιμάζουν το τραπέζι και τα γεύματα. Δεν υπάρχει κανείς που να μην περνάει από αυτή τη θέση: ακόμη κι εγώ!»

«Αγαπητή Μέλο, τα παιδιά θα έχουν όλο τον καιρό να μάθουν τις συνήθειές μας. Νομιζώ ότι ήρθε η ώρα να τους μιλήσουμε για την αποστολή τους», είπε ο Άκουσον- Άκουσον που τόση ώρα... άκουγε σιωπηλός.

«Έχετε δικίο Θησαυροφυλακούλη μου», είπε η Μέλο και του έσκασε ένα φιλί στη μύτη. Εκείνος έγινε κατακόκκινος, την ίδια ώρα που το χαμόγελο έφτανε μέχρι τ' αυτιά του.

«Λοιπόν», είπε αφού συνήλθε από την ταραχή του. «Η βασιλική οικογένεια της Καρδούλας έχει εξαφανιστεί. Και μόνο εσείς μπορείτε να τη βρείτε!»

Έβδομο μέρος... [Το κλεμμένο Κάντελε]

Η Σελίνα και ο Σοκοφλής κοιτάχτηκαν έκπληκτοι: γιατί μόνο αυτοί μπορούσαν να βρουν τη Βασιλική Οικογένεια και πώς;

«Παρά τις συμβουλές μου, αποφάσισαν πριν από δέκα μέρες να πάνε οικογενειακά στη Μαγεμένη Λίμνη», είπε ο Άκουσον-Άκουσον.

«Ο βασιλιάς Απανιέμι, η βασίλισσα Μαρί-Μέκο με την πριγκίπισσα Βάινα και τον πρίγκιπα Γιόουκα», πρόσθεσε η Μέλο, διακόπτοντας τον Άκουσον, που συνέχισε απτόητος:

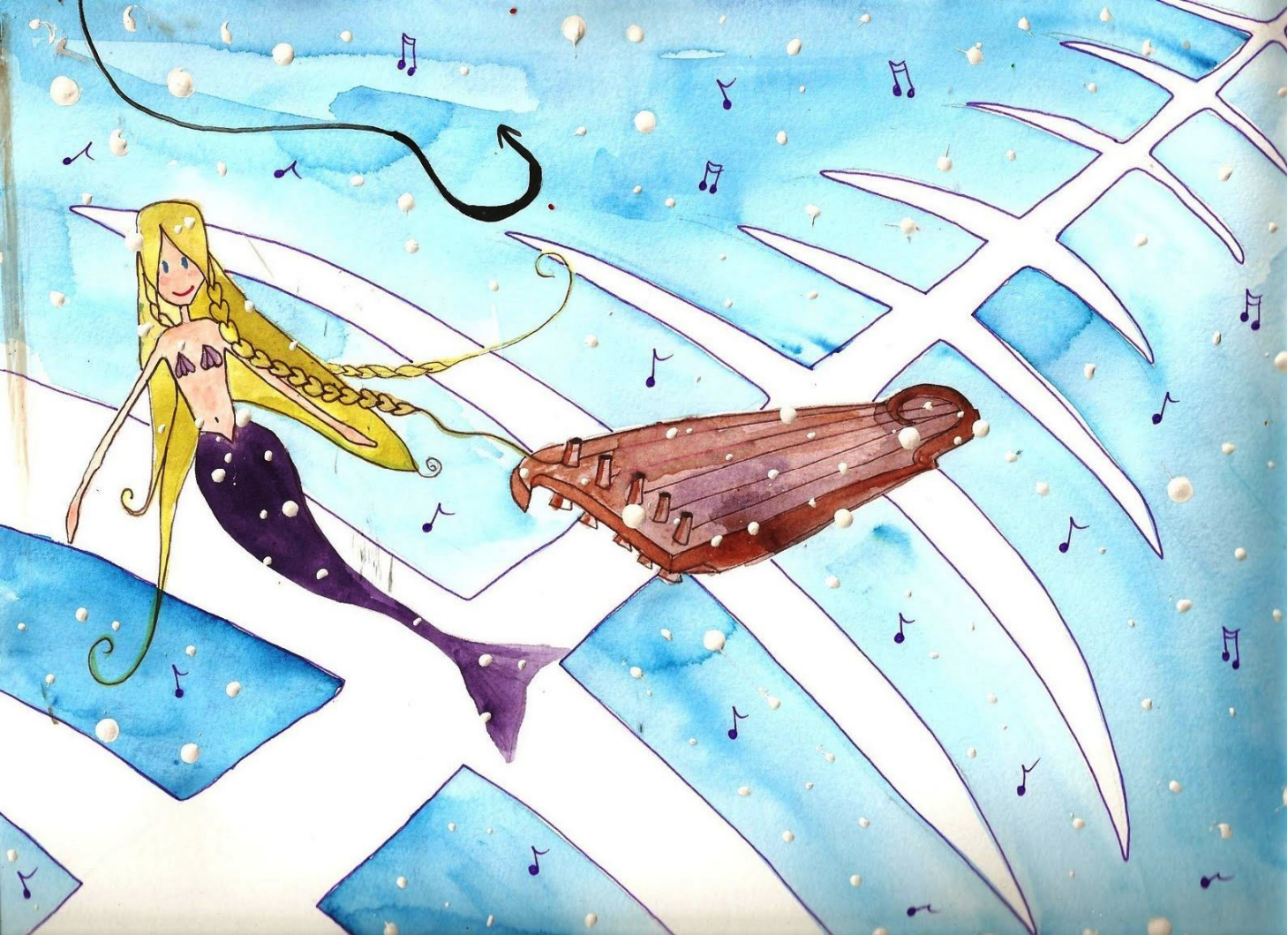
«Είναι στην παγωμένη χώρα Πόγιολα όπου βασιλεύει η πανίσχυρη μάγισσα Λόουχι».

«Μας έκλεψε το Κάντελε!» διέκοψε πάλι η Μέλο.

«Ναι, ναι το Κάντελε...» επανέλαβε ο Άκουσον.

«Το... Κάντελε,» είπαν απορώντας ο Σοκοφλής και η Σελίνα.

«Είναι το μουσικό όργανο που έφτιαξε ο Βάιναμούινεν, ο σοφός μας βάρδος. Οι χορδές του είναι φτιαγμένες από πλεξούδα μαλλιών που του χάρισε μια γοργόνα κι ο σκελετός του από τα κόκαλα ψαριού-γίγαντα που κατάφερε να παρέψει μόνος του...» τους ενημέρωσε η Μέλο.

«Κι όταν ακούς να παίζουν μουσική στο Κάντελε, όποια στενοχώρια κι αν έχεις την ξεχνάς», πρόσθεσε ο Άκουσον. «Την έκλεψε η Λόουχι που ζηλεύει τη χαρά της Καρδούλας. Είπε πως θα την επέστρεφε αν η βασιλική οικογένεια την επισκεπτόταν στην Παγωμένη της χώρα, στην άκρη της λίμνης. Δήθεν πως δεν αντέχει πια τη μοναξιά κι ήθελε την παρέα τους. Ήταν παγίδα! Η Μαργιάτα, η μάντισσά μας που γέννησε τρώγοντας μούρα το πιο όμορφο αγοράκι της Καρδούλας, είπε πως οι μόνοι που μπορούν να νικήσουν τη μάγισσα είσαστε εσείς! Μόνο που θα πρέπει να πάτε μόνοι σας στην Πόγιολα!»

«Μα πώς;»

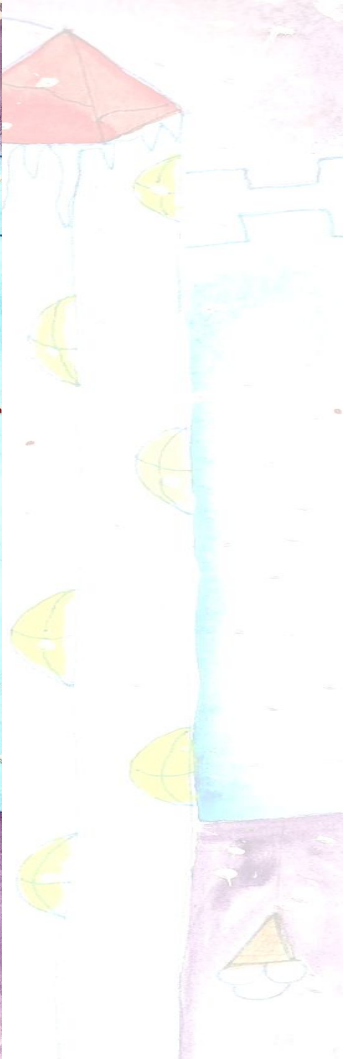
«Με το τρένο, φυσικά!» ακούστηκε μια γνώριμη φωνή και ο Ίσον βρέθηκε ξαφνικά μπροστά τους. Τον είχαν ξεχάσει...

«Η μάγισσα Λόουχι θα πάθει την πλάκα της», πρόσθεσε.

Όγδοο μέρος... [Αποστολή στην Παγωμένη Πόγιολα]

Τα παιδιά είχαν ζαλιστεί εντελώς και χάρηκαν που ανέλαβε δράση ο Ίσον. Μετά από λίγη ώρα, πετούσαν ψηλά με το τρένο και σύντομα είδαν κάτω την πανέμορφη λίμνη όπου είχε χαθεί η βασιλική οικογένεια. Ακόμη είχαν στ' αυτιά τους τις ευχές του Άκουσον, της Μέλο και όλων των άλλων που μαζεύτηκαν στο Σταθμό να τους αποχαιρετήσουν.

Το παλάτι της μάγισσας βρισκόταν στις όχθες της λίμνης. Κρυστάλλινο και παγερό, ωστόσο πανέμορφο μέσα στα χρώματα που δημιουργούσαν πάνω του οι ακτίνες του ήλιου. Σε ζάλιζε κι έχανες τη θέλησή σου...

Ο Ίσον έβγαλε από τη τσάντα του δυο ζευγάρια κόκκινα γυαλιά για τα παιδιά.

«Με αυτά δεν θα πάθετε τίποτε... Εμένα δεν μου χρειάζονται. Έχω αχρωματοψία. Και τώρα δεθείτε!»

Δέθηκαν στις θέσεις και το τρένο ανέπτυξε τεράστια ταχύτητα, πέφτοντας με δύναμη πάνω στο παλάτι. Τα παιδιά τραντάχτηκαν και τρόμαξαν, όμως ο παγωμένος τοίχος θρυμματίστηκε και το τρένο βρέθηκε μέσα σε μια τεράστια αίθουσα. Ο ατμός του έλιωνε σιγά-σιγά το ταβάνι.

Η Σελίνα και ο Σοκοφλής κατέβηκαν κι έπεσαν σχεδόν επάνω στη μάγισσα που ερχόταν εξαγριωμένη, φωνάζοντας, προς το μέρος τους.

Περίμεναν ότι θα έβλεπαν κάποια τερατόμορφη γριά, μπροστά τους όμως στεκόταν μια πανέμορφη μελαχρινή γυναίκα με καταπράσινα μάτια που πετούσαν φλόγες.

«Ποιοι είσαστε εσείς και πώς τολμάτε,»

Ύψωσε το ραβδί της, είπε κάτι ακατάληπτο και μετά το τέντωσε προς το μέρος τους.

Δεν έγινε τίποτα! Η μάγισσα επανέλαβε τις κινήσεις της έκπληκτη. Πάλι τίποτα!

«Μα... Μα...»

Ξανάπλωσε το ραβδί της και είπε τις πιο βαριές κατάρες που έχουν ακουστεί ποτέ. Δεν τολμάω ούτε να τις γράψω, ούτε να τις πω.

Κάτι σαν φλόγα έφυγε από το ραβδί. Τους κόπηκε η ανάσα. Η φλόγα σταμάτησε λίγα χιλιοστά πριν από τον Σοκοφλή που πετάχτηκε μπροστά. Μετά, η φλόγα έκανε μια απότομη στροφή κι έπεσε πάνω στη μάγισσα με δύναμη.

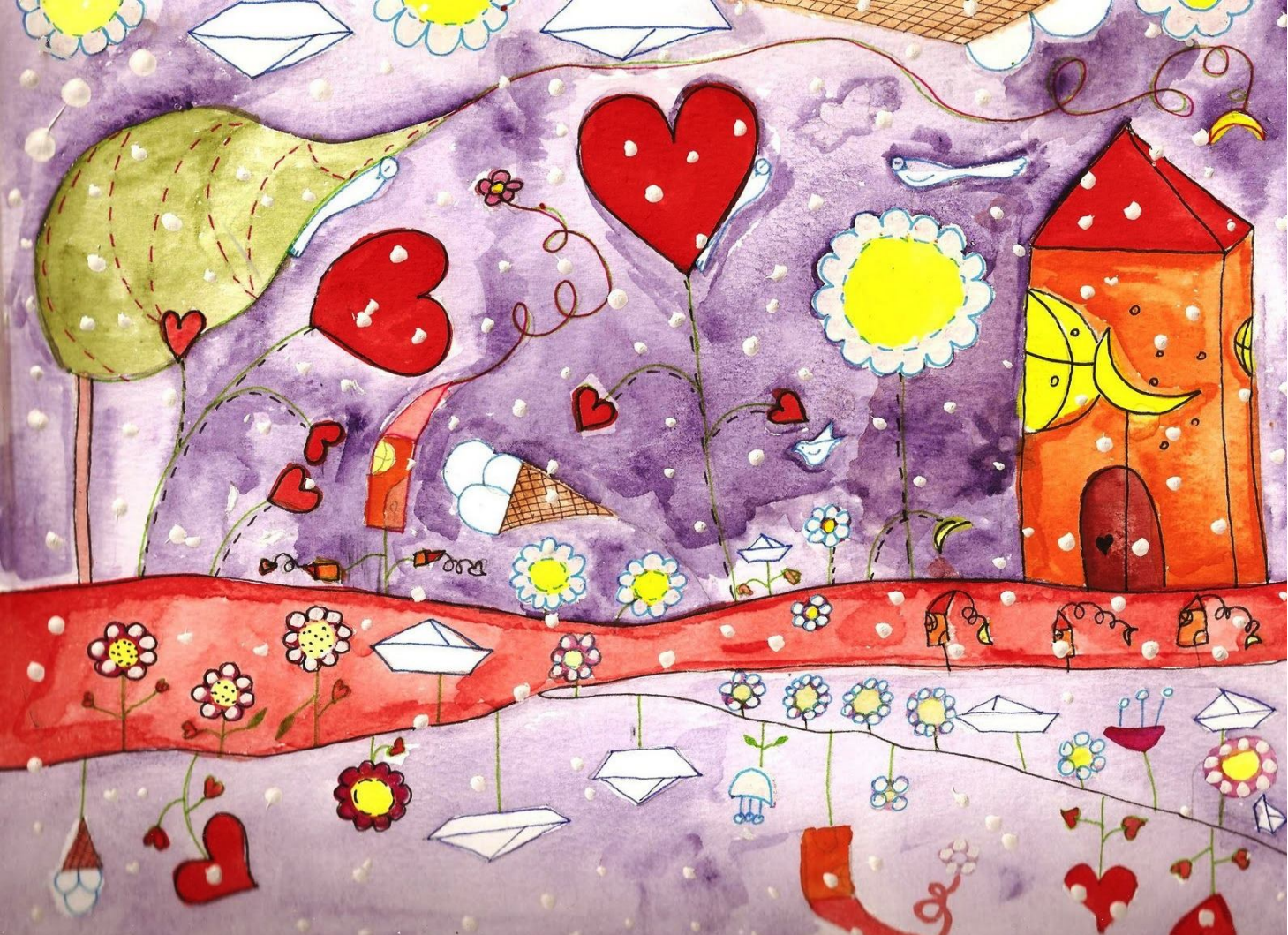
Μπροστά στα μάτια τους η μάγισσα άλλαξε χίλιες μορφές, μέχρι που έγινε καπνός και χάθηκε από την τρύπα που είχε ανοίξει ο ατμός του τρένου στο ταβάνι. Το παλάτι άρχισε να λιώνει με ταχύτητα, καθώς ένα ζεστό αεράκι τους έφερε στα ρουθούνια το λιμνίσιο αέρα.

Ο Ίσον πετάχτηκε από το τρένο.

«Πάμε να βρούμε την οικογένεια και να φύγουμε από δω!»

Δεν χρειάστηκε να ψάξουν πολύ... Η βασιλική οικογένεια, ελεύθερη πια από τα παγωμένα δεσμά της έτρεχε προς την έξοδο. Ο Ίσον τους φώναξε:

«Εδώ! Γρήγορα!»

«Το Κάντελε!» φώναξε ο Βασιλιάς και γύρισε πίσω. Οι τοίχοι έπεφταν, μεγάλα κομμάτια πάγου έκαιγαν δίπλα τους. Τα λεπτά κυλούσαν κι ο βασιλιάς δεν φαινόταν πουθενά!

Η οικογένειά του αρνιόταν να μπει στο τρένο. Άλλο ένα κομμάτι έπεσε κι έγδαρε τον ώμο της βασίλισσας.

«Πρέπει να μπειτε στο τρένο, τώρα!» φώναξε ο Ίσον.

«Ποτέ χωρίς τον Απανιέμι», είπε η βασίλισσα Μάρι-Μέκο.

Ο Ίσον αναγκάστηκε να φύγει, να πάει να βρει τον βασιλιά...

Όταν πια πίστευαν ότι θα χαθούν για πάντα στα ερείπια του παλατιού, φάνηκε ο Ίσον κουβαλώντας στον ώμο του τον βασιλιά και κρατώντας με το άλλο χέρι το Κάντελε...

Μόλις που πρόλαβαν να μπουν όλοι στο τρένο και να φύγουν όταν το παλάτι κατέρρευσε κι άρχισε να λιώνει. Αυτό που θα έβλεπαν χρόνια αργότερα, όταν μεγάλοι πια θα επέστρεφαν στην Όχι-Πια-Παγωμένη-Πόγιολα, ήταν πως εκεί που βρισκόταν το παλάτι, φύτεωσε ο πιο όμορφος άγριος ανθόκηπος του κόσμου...

Ένατο μέρος...
[Η επιστροφή και τι έγινε μετά το τέλος]

Η Σελίνα και ο Σοκοφλής ούτε κατάλαβαν τι έγινε μετά. Για τη Σελίνα δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από τα μαύρα μάτια του πρίγκιπα Γίουκα και για τον Σοκοφλή τίποτε άλλο εκτός από τα κατάλευκα μαλλιά της πριγκίπισσας Βάινα. Και για τα μαύρα μάτια μπορείτε να πείτε πως είναι κάτι συνηθισμένο, αλλά κατάλευκα μαλλιά;

Μια παραζάλη όλα. Υποδοχή ενθουσιώδης στη Χώρα της Καρδούλας, μαγικές μουσικές μέρες και νύχτες με το μαγικό Κάντελε, απίστευτα φαγοπότια, αλλά και ρομαντικοί περίπατοι κάτω από τα πιο όμορφα και μαγικά δέντρα... Έπρεπε όμως να φύγουν.

Γίουκα και Σελίνα, Βάινα και Σοκοφλής, δεν έλεγαν να χωρισουν.

«Του χρόνου που δεν θα είμαστε βασιλική οικογένεια να ζαναρθείτε», είπε ο Γιόουκα. Θα διασκεδάσουμε πιο πολύ!

«Να μου γράφεις» είπε η Βάινα. Του έδειξε ένα αγοράκι με μακριά ζανθά μαλλιά που στεκόταν δίπλα της. «Ο Μίκα είναι ο ταχυδρόμος της Καρδούλας. Θα φροντίζει να έρχονται τα γράμματά σου και θα σου φέρνει τα δικά μου...»

Το τρένο πετούσε κι η Καρδούλα μίκραινε κάτω. Ο Γιόουκα κι η Βάινα έγιναν δυο κουκκίδες μέσα στο ασπρόκόκκινο πλήθος. Ο Ίσον τώρα δεν τους άφησε καθόλου για να δει τον «φίλο του τον μηχανοδηγό». Έβαλε μόνο μια μουσική που τους κοίμισε. Στον ύπνο τους είδαν τους αγαπημένους τους και τον μικρό Μίκα να τους μοιράζει γράμματα γεμάτα καρδιές.

Έφτασαν πίσω στη χώρα του βορρά, στον παλιό εγκαταλειμμένο σταθμό.
Ο Ίσον τους πήγε στον Βέσα για παγωτό:

«Αν και το έχεις παρακάνει Σοκοφλή και σε βλέπω την άλλη φορά να έρχεσαι για σφραγίσματα», πρόσθεσε, σαν να θυμήθηκε ξαφνικά πως πάνω απ' όλα ήταν ο καλύτερος οδοντίατρος του Βορρά.

Κάθισαν όλοι μαζί τρώγοντας παγωτό και βουτώντας τα πόδια τους στο νερό.

«Ξέρετε γιατί νικήσατε τη μάγισσα,» τους ρώτησε ο Ίσον...

«Όχι».

«Γιατί, όπως είδε και η μάντισσα Μαργιάτα, έχετε καρδιά πιο μεγάλη από της Καρδούλας. Είσατε οι καλύτεροι φίλοι και μένετε πάντα φίλοι ακόμη κι όταν περνάτε τόσους μήνες μακριά ο ένας από τον άλλο. Μοιράζεστε τα πάντα και όταν τσακώνεστε φιλιώνετε αμέσως και... όταν μεγαλώσετε, θα παντρευτείτε κι οι δυο στην Καρδούλα. Ξέρετε με ποιους!»

Κοκκίνισαν κι οι δυο και κοίταξαν τα πόδια τους...

Το σούρουπο της τελευταίας μέρας έπεφτε πάνω στη θάλασσα που μοιάζει με λίμνη. Διακοπές τέλος. Αρχίζουν τα σχολεία.
«Θα σας πω το αγαπημένο μου τραγούδι» είπε ο Ίσον.

Αν κάποια μέρα νιώσω πως έχω ακεφίες
Μονάχα με δυο λέξεις σε νότες μαγικές
Δίνω ρυθμό στα χέρια, στα πόδια, στο κορμί
Κι αρχίζω να χορεύω με δύναμη κι ορμή

Σηκώθηκε και χόρευε σαν τρελός στην προβλήτα. Τα παιδιά τον ακολουθούσαν...

Δυο μακροβούτια ο χρόνος και καλοκαίρι πάλι! **

* Από τον Τρελαντώνη σε διασκευή-σκηνοθεσία: Γλυκερίας Καλαϊτζή, μουσική: Κώστας Βόμβολος, στίχοι: Γιώργος Φράγκογλου

Έτσι τέλειωνε το τραγούδι...

Έτσι χαιρέτησαν τον Ίσον...

Έτσι χαιρέτησαν κι ο ένας τον άλλο...

Την τελευταία στιγμή στο αεροδρόμιο, είδαν ένα ξανθό αγοράκι να τρέχει προς το μέρος τους κουβαλώντας μια τεράστια δερμάτινη τσάντα. Ήταν ο Μίκα ο ταχυδρόμος της Καρδούλας:

«Έχετε γράμμα!»

Έβγαλε ένα φάκελο γεμάτο καρδούλες και τον έδωσε στον Σοκοφλή.

«Το δικό σου σε λίγο», είπε στη Σελίνα.

Ο Σοκοφλής έβαλε το χέρι στην τσέπη κι έδωσε έναν φάκελο στον μικρό ταχυδρόμο...

Στο αεροπλάνο διάβαζε και ξαναδιάβαζε το γράμμα. Όπως κι η Σελίνα το δικό της που το κουβαλούσε παντού και το άνοιγε κάθε τόσο.

Ο Ίσον κάπνιζε την πίπα του χαμογελώντας, πίνοντας τις ψευτομπύρες του και σιγοτραγουδώντας πάντα:

Δυο μακροβούτια ο χρόνος και καλοκαίρι πάλι

ΥΓ1. Θα αναρωτιέστε ίσως ποιος να είχε αφήσει το σημείωμα με το άσπρο γαρίφαλο στο τρένο που οδήγησε την παρέα μας στη Χώρα της Καρδούλας. Ήταν η αδερφή του Μίκα, η Όλι, που είναι υπεύθυνη του Ταχυδρομείου της Καρδούλας. Αυτή έκανε το σχέδιο που ο Μίκα ανέλαβε να αφήσει στο τρένο. Πώς καταφέρνει να ταξιδεύει ο Μίκα τόσο μακριά; Μα με τα μαγικά φτερά που έχει χαρίσει η νονά της στην Όλι και τα έχουν πάντα στο ταχυδρομείο...

ΥΓ2. Τι έγινε μετά το τέλος: τα χρόνια πέρασαν και μια όμορφη άνοιξη έγιναν οι γάμοι στη χώρα της Καρδούλας. Ο Σοκοφλής και η Σελίνα έγιναν μόνιμοι κάτοικοι. Αυτοί και τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Για τα δισέγγονα, δεν ξέρω τι θα κάνουν. Τα περιμένουμε από μέρα σε μέρα να έρθουν στον κόσμο... Ο Ίσον φροντίζει πάντα για τα δόντια όλων και κυρίως του... Σοκοφλή!

Ο **Κώστας Στοφόρος** σπούδασε οικονομικά και κινηματογράφο, δούλεψε μια εικοσαετία στην τηλεόραση, περνώντας από όλα τα μεγάλα κανάλια, μέχρι που εξαντλήθηκαν τα όρια αν(τ)ρχής του.

Εργάστηκε τρία χρόνια στο Ινστιτούτο Διαρκούς Εκπαίδευσης Ενηλίκων, ενώ τώρα συνεργάζεται με το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου (Ίδρυμα Τσότσου).

Έχει γυρίσει μια σειρά ντοκιμαντέρ με ταξίδια στην Ελλάδα και εξακολουθεί να γράφει σε περιοδικά και εφημερίδες.

Παρόλα αυτά απέκτησε μέσα σε αυτά τα χρόνια και τρία παιδιά!

Έχει γράψει κάμποσα βιβλία, πολύ διαφορετικά μεταξύ τους. Μια νουβέλα, δυο συλλογές διηγημάτων, ένα ιστορικό βιβλίο, ένα λεύκωμα, ένα παραμύθι, τέσσερα βιβλία για γονείς.

Χωρίς να το πιστεύει, έβαλε στο χαρτί (ή μάλλον στον υπολογιστή) τέσσερα χρωματιστά παραμύθια (Κόκκινο, Κίτρινο, Πορτοκαλί και Λευκό) με έμπνευση τις ζωγραφιές της **Στεφανίας Βελδεμίρη**. Χιλιάδες άνθρωποι τα διάβασαν αυτά τα δυο χρόνια που κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο.

Το φθινόπωρο του 2011 έφτιαξαν την «**Παραμυθοκουζίνα**» κι από τότε έχουν ταξιδέψει σε όλη την Ελλάδα φτιάχνοντας παραμύθια με τα παιδιά. Ό,τι και να γινόταν, κάθε Σάββατο μεσημέρι μαγειρεύανε τα παραμύθια τους στο χώρο «**Τέχνης Βήματα**».

Τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς δημιούργησαν τη «**Μαγική Τράπουλα**» που τους βοήθησε να φτιάχνουν ακόμη καλύτερες ιστορίες.

Καθώς οι μεγάλοι άρχισαν να ζηλεύουν, τους έφτιαξαν ένα **Ημερολόγιο** με 15 μήνες και 15 σύντομα παραμύθια με τη συνεργασία του περιοδικού «**Εξώστης**».

Συχνά έχει μιλήσει και συζητήσει με γονείς για θέματα που αφορούν στην ανατροφή και τη διατροφή των παιδιών.

Από φέτος το φθινόπωρο συνδυάζοντας... «δουλειά» και διασκέδαση (!), διδάσκει δημιουργική γραφή σε παιδιά και ενηλίκους αλλά φτιάχνει και παραμύθια παίζοντας θέατρο και κουκλοθέατρο, μαγειρεύοντας μαζί με τα παιδιά.

Η **Στεφάνια Βελδεμίρη** είναι συντηρήτρια Αρχαιολογικών Ευρημάτων και Έργων Τέχνης, και συνεργάζεται με μουσεία της χώρας μας (Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, Βυζαντινό Μουσείο Θεσσαλονίκης, Αρχαιολογικό Ινστιτούτο, Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Ηρακλείου, Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Απολιθωμένου Δάσους Λέσβου) και του εξωτερικού (University of Missouri-St. Louis, Smithsonian Institution, American Museum of National History), τόσο για τη συντήρηση αρχαιολογικών ευρημάτων και έργων τέχνης, όσο και για την κατασκευή εκμαγείων και αντιγράφων

απολιθωμάτων καθώς και αντικειμένων τέχνης προς έκθεση σε αυτά. Επίσης, εργάζεται ως συντηρήτρια *in situ*, κατά τις ανασκαφικές περιόδους αλλά και τις περιόδους μελέτης στο πρόγραμμα του University of Missouri-St. Louis, Iklima project, στην προϊστορική ανασκαφή στην Ίκλαινα.

Από τότε που έγινε μητέρα, δηλαδή από το 2002, την αγάπη της για τα αντικείμενα τέχνης και καθημερινής χρήσης όλων των εποχών, θέλησε να βρει έναν απλό και παιχνιδιάρικο τρόπο ώστε να εμψυχθεί στα παιδιά. Έτσι άρχισε να εργάζεται ως εικαστικός σε ολοήμερα δημοτικά σχολεία και να διδάσκει στα παιδιά την Ιστορία της Τέχνης μέσα από διαδραστικές δραστηριότητες, παιχνίδι, βιωματικές ασκήσεις, οπτικοακουστικά ερεθίσματα και κυρίως χαμόγελο και χαρούμενο μα πειθαρχημένο κλίμα.

Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με την εικονογράφηση παιδικών παραμυθιών και τη ζωγραφική και έχει στο ενεργητικό της 5 ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής όπου τις εικόνες συνόδευαν παραμύθια που έγραψε ο Κώστας Στοφόρος, ενώ τα παιδιά είχαν ενεργό ρόλο στη δράση και εξέλιξη της ιστορίας.

Στο ατελιέ της, συχνά φιλοξενεί μικρά παιδιά, όπου ανάλογα με τη διάθεσή τους παίζουν μαθαίνοντας μέσα από την τέχνη.

Αγαπάει την επαφή με τον κόσμο των παιδιών και νιώθει ευτυχισμένη όταν της επιτρέπουν να μπει σε αυτόν. Έτσι νιώθει μετά από τα μαθήματα, ως εικαστικός: χαρούμενη.

Συγγραφικό έργο του Κώστα Στοφόρου

2013

«Το σπαρματσέτο-ένα άγνωστο παραμύθι του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν», μετάφραση μαζί με τη Χριστίνα Μαρκουλάκη /εισαγωγή-εικονογράφιση: Στεφανία Βελδεμίρη (Openbook)
«Του νεκρού αδερφού-41 Γράμματα από το μέτωπο του Εμφυλίου»

2012

Συμμετοχή στο συλλογικό τόμο «Γονέας του 21ου αιώνα-Διλήμματα και προοπτικές» των Εκπαιδευτηρίων Δούκα
«Ημερολόγιο για να θυμάσαι ή να ξεχνάς». Δεκαπέντε μικρά παραμύθια για μεγάλους συνοδεύουν τους πίνακες της Στεφανίας Βελδεμίρη (έκδοση του περιοδικού «Εξώστης»)

2011

Η «Μαγική Τράπουλα των Παραμυθιών». Μια σειρά από 21 κάρτες για να φτιάχνει κανείς τα δικά του παραμύθια. Σε συνεργασία με τη ζωγράφο Στεφανία Βελδεμίρη
Συγγραφή του Πράσινου Παραμυθιού, που αποτελεί το μέρος ενός project για τη διδασκαλία της σωστής διατροφής σε παιδιά.

2010-2011

Συγγραφή τεσσάρων παραμυθιών (Κόκκινο-Κίτρινο-Πορτοκαλί-Λευκό) σε συνεργασία με τη ζωγράφο Στεφανία Βελδεμίρη. Τα παραμύθια κυκλοφορούν ελεύθερα στο Διαδίκτυο

2010

Βιβλίο για τη διατροφή των παιδιών με τον τίτλο «20 σεφ, 11 μαμάδες κι εγώ! 111 συνταγές και ιδέες διατροφής για παιδιά» από τις εκδόσεις Κριτική

2009

Κυκλοφορεί το τρίτο μέρος του «Ημερολόγιου ενός πατέρα»: «Μπαμπά τι είναι το σεξ; ... και άλλες ιστορίες οικογενειακής τρέλας» από τις εκδόσεις Κριτική

2008

Έκδοση των βιβλίων για γονείς «Το Ημερολόγιο ενός πατέρα (1)/ Γονείς για πρώτη φορά-Ετοίμαστέτε για τη μεγάλη αλλαγή» και «Το ημερολόγιο ενός πατέρα (2)/ Από τα πρώτα βήματα μέχρι και το σχολείο» από τις εκδόσεις Κριτική

1998

Έκδοση του λευκώματος «Ίμβρος», από τις εκδόσεις Καστανιώτη

1997 (Πρωτοχρονιά)

Συγγραφή του παραμυθιού «Η Φιφή και ο Πίπης ή πώς το πράσινο γύρισε στην πόλη» για λογαριασμό του ΥΠΕΧΩΔΕ και της Επιχείρησης Διαφημίσεων και Τουρισμού του Δήμου Αθηναίων

1989

Έκδοση του μυθιστορήματος «Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα νησί» από τις εκδόσεις Λωτός

1986

Έκδοση της συλλογής διηγημάτων «Κυνηγότοποι», από τις εκδόσεις Αίολος

1984

Έκδοση της συλλογής διηγημάτων «Μια εύθραυστη εποχή»

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξηπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Το Λευκό Παραμύθι γεννήθηκε ένα βράδυ στο Καλλιτεχνείο Αχαρνών
μετά την αφήγηση των τριών χρωματιστών παραμυθιών...

Οι ιδέες είναι των παιδιών που βρέθηκαν
εκεί και φαντάστηκαν χώρες με παγωτά
και τραίνα που πετάνε.

Δuo παιδικό φίλοι, ο Σοκοφλής και η Σελίνα με τη βοήθεια του
παράξενου οδοντίατρου Ίσον Ταπιόλιαν, θα ξεκινήσουν
ένα ταξίδι σε χώρες του Βορρά όπου τους περιμένουν οι
πιο απίστευτες περιπέτειες και μπόλικά ...παγωτά!

Ένα παραμύθι για το Χειμώνα.
Το τέταρτο μιας σειράς
παραμυθιών:

Κόκκινο για την Άνοιξη
Κίτρινο για το Καλοκαίρι
Πορτοκαλί για το Φθινόπωρο

ISBN: 978-618-5040-12-3